

ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΥΠΡΟΥ

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

Ακαδημαϊκό Έτος: 2025-2026

FAR 491 Πλαίσιο και Περιεχόμενο Καλλιτεχνικής Πρακτικής II

Διδάσκοντες : Δρ. Στρατής Πανταζής & Δρ. Κωνσταντίνος Αργιανάς

Πτυχιακή Εργασία

«Άλσιο»

Θεοδωράκη Αντωνία

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.....	3
ΕΙΣΑΓΩΓΗ.....	4
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1 ^ο - Διαδικασία δημιουργίας και David Lynch.....	7
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2 ^ο - Από την Τέχνη των Αβορίγινων έως τον Keith Haring.....	9
2.1 - Εισαγωγή στη τέχνη των Αβορίγινων.....	9
2.2 - Η τέχνη των Αβορίγινων και προσωπική σύνδεση.....	13
2.3 - Εισαγωγή στη τέχνη της Yayoi Kusama.....	15
2.4 - Η σειρά <i>Infinity Nets</i> , το έργο « <i>No. F.</i> » και προσωπική σύνδεση.....	16
2.5 - Εισαγωγή στη Τέχνη του Keith Haring.....	22
2.6 - Keith Haring και προσωπική σύνδεση.....	27
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3 ^ο - Μετανεωτερικότητα και σύνδεση με το έργο.....	29
ΕΠΙΛΟΓΟΣ.....	31
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.....	32

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Η δημιουργία του έργου της Αντωνίας Θεοδωράκη ξεκινάει από την σχεδίαση μαυρόασπρων μοτίβων σε χαρτί ως μελέτη και ζωντανεύει με την παραγωγή κεραμικών. Επαναλαμβανόμενες και ελεύθερες κινήσεις δημιουργούν φιγούρες που μοιάζουν με αμοιβαδοειδείς οργανισμούς, υβριδικά όντα και ασαφή μοτίβα. Διατηρεί το φυσικό χρώμα στον πηλό ως ένδειξη σύνδεσης με τη φύση. Η διαδικασία δημιουργίας και παραγωγής του έργου, αποτελεί ένα είδος απελευθέρωσης και διαλογισμού για την εικαστικό. Αντλεί έμπνευση από την τέχνη των Αβορίγινων (πολιτισμός βαθιά συνδεδεμένος με την φύση), της Yayoi Kusama (γεν. 1929) και του Keith Haring (1958-90).

Τα οργανικά μοτίβα -σαν τα στοιχεία που δημιουργούν τον χημικό τύπο του πηλού ($\text{Al}^2\text{Si}^2\text{O}^5$)- συναντιούνται όλα μαζί σε μια ενιαία σύνθεση στο πάτωμα και τονίζουν την σπουδαιότητα της επανένταξης του ανθρώπου στο φυσικό του περιβάλλον, τη σύνδεση με τη φύση και τον εαυτό, σχέσεις που σταδιακά παρατηρείται να αποδυναμώνονται στη σύγχρονη εποχή. Η δημιουργία του έργου της δεν προκύπτει από κάποιο αυστηρό προσχέδιο, βασίζετε στον αυθορμητισμό της στιγμής. Τα κεραμικά χαρακτηρίζονται από ρευστότητα και επαναληπτικότητα, όμως στο σύνολό τους έχουν μια συγκεκριμένη δομή που ερμηνεύεται ως την ανάγκη του σύγχρονου ανθρώπου να μένει πιστός στο «κέντρο» του. Η Θεοδωράκη προσκαλεί τους θεατές να μελετήσουν το έργο, να ενεργοποιήσουν την δική τους αισθητική κριτική ως προς την ερμηνεία του και να γεννήσουν τους δικούς τους συνειρμούς.